

de ő még elég erőt érez magában ahhoz, hogy egyszer s mindenkorra véget vessen ennek a rettentően sok unalmas és siralmas históriának, nem érzi magát mégse annyira szabad prédának, hogy ő véle csak úgy szabadon rendelkezék . . . a világra.

. . . Nagy és keserű méltatlankodások közt végre is elaludt, ámbár az a sok, sok szomorú érzet, a mulandóság érzete újra kísértette megint, — fel-felsírt szégyen szépasszony . . . hátha ez a bolond Rápolti is . . . ki tudja . . .

Reggelre készen volt mégis tervével. Odahajtat Rápoltihoz, aztán üzenetét kocsisával küldi fel, körülbelül úgy adva meg a kitérő választ, hogy egyelőre nem széndéka férjhez menni.

. . . Valami szokatlan üdeséget érzett máma, tán az energiát is ez adta a kivitelhez. Mindjárt kacérkodni kezdett önmagával, ahogy fésülködött a tükör előtt. Nagyon meg volt elégedve önmagával, ahogy tükörbeli képmását kezdte mustárlni. Ő hát az a világszépe, az a férfibolondító páva . . . Ebbe önkéntelenül és szemérmesen belepirult, hogy gyönyörű szőkehajsátora bodratővéig terjedt a lángolása, — csak tovább tapogatta formás csipejét, karcsu bokáit, aprócska lábait, amik ujjainak érintésére finoman megremegetek. Kicsiny kéz, kicsiny láb, mind jó származásra vallanak, mormolta önmaga mulattatására.

Aztán fátylat kötött, mikor még egyszer újra végig gusztálta arcát is. Szemei gyújtók most is, szarkalábakat ugyan nem fedezhet fel sem alattuk, sem mellettük a sárga irigység sem. Szája kellemes harmóniába olvad arcának ováljával, profilja finom, . . . talán nem is annyira tuloz mégse az a bolond Rápolti, mikor olyan . . . eszményien szépnek mondja . . . Hiszen is abban Márta, nem is, ez is csak olyan mulólagos dolog, ez a kijelentés, mint maga . . . a szerelem; ha ugyan igaz az is, ha lehetne hinni annak az esküdött örök szerelemnek, az is csak beszéd, . . . amivel nem is kell nagyon sokat törődni, mert még — belezavarodik önmaga is az okoskodásba, — higgyen-é, — ne higgyen-é, . . . válaszoljon-é még ma, . . . vagy várassa tovább azt . . . a szégyent . . .

. . . Mégiscsak előbbi elhatározása mellett maradt . . .

. . . Fellibbent hát kocsijára, mint kecses pillangó. Ostorbontás nélkül, egyetlen mesteri ránditással a legvadabb ügetésbe hozta paripáit. Csakugy sörjáztak a patkók, ahogy a könnyű kocsit befogta az aranyos por. Ebben uszított messze lobogó fátylával a szép asszony, takaros járásu lovai nyomán ringatózva pirosküllős bricskáján.

Valami szivdagasztó, magasztos érzés bizsergette még most is tagjait a szőke csudának, ahogy szállt, repült, amint pompásan vágta lovai a tempót asszonyuknak. Erre jártak a multkoriban is Rápolttal, ennél a fordulónál mondta örült lelkesedésében az a bolond tanár, hogy ilyen mennybemenetelt óhajtana magának valamikor.

. . . Milyen különös, milyen sajtáságos kiszólásnak ítélte Márta akkor ezt. Most megint az a furcsa borzongás környékezi, ahogy eszébe jut ez a mondás; szinte jó, hogy vége már ennek az örült vágatásnak, lassítja is már az iramot, nemsokára ott vannak már a Rápolti háza előtt.

. . . Ott ül a sarkon most is az énekes koldus a hid lábánál, akkor is így, egy vágatásban jöttek idáig. Most is éppen úgy fujja üvöltésbe fuló hangon panasztát a nyomorult pária, ahogy akkor mosolyogták meg: keserves anyának idétlen gyermeke . . . lássátok, szánjátok, milyen az élete . . .

. . . Most a maga érdekességében is szívébe mar-

kol ez a jeremiád, valami hirteleni szivdobogása támad egyszerre, maga se tudná megmondani, mért . . .

De már ott vannak a ház előtt; leparancsolja kocsisát, küldi a levéllel, maga meg becéző szókkal kényesztí lovait, mintha önmagára is nyugalmat erőszakolhatna ezzel.

. . . Ugyan nagyhamar megtér a szépasszony kocsisa; még csak a morgása hallik, mert odáig egy szót sem szól, míg fel nem kapaszkodott, csak azután tör ki a nép fiának közvetlen szörnyű indulata, ahogy mondja nagy szakadozottan . . .

— Na kérem naccsága, nekünk ugyan megadták, — ide is jókor érkezünk éppen, . . . alighanem baj van itt, ahogy az a tanár gazdasszonya, vagy miye mondja, . . . ebbe a fertályórába mondták ki a doktor urak a szentenciát arra a tanárra, . . . hanem osztán, — a fene így a fene úgy azt a vén szipirtyót, vagy mit, . . . nekünk ugyan megmondá, . . . azt mondja hogy: ez is a ti lelketeken szárad, ez a drága jó ember, mert csak onnan jött haza töletek, tegnap, hogy azt a vérhányást kapta a nagy izgatottságtul, vagy mitül, ahogy mondta, már már mint a tanár ur, — . . . nahát tudja naccsága, még én így nem kaptam ki a magamét, nemhogy a gazdáimtul, de ezer idegentől se máskor, se most, . . . nem én . . .

Nem folytathatta, mert kezébe nyomta asszonya a gyeplőt, nem volt kedve hajtani többé, de még szólni sem tudott, csak intett, hogy hajtson hazafelé kocsisa. Azt se tudta, — sirjon-é, Földvár szemelátára, — vagy milyen arcot vágjon a történetekhez, az jutott eszébe, hogy fátylat is kötött.

. . . Sohase érezte még magát ennyire szerencsétlennek; elhajatott otthona előtt, de le se szállott, csak ügyvédjéhez fordult be intézkedni, meg az apja sírházhoz tért, hogy a világ előtt is legyen jogcíme a sírásra.

Búcsút is vett örökre a sirtól, majd, egyhajtásban a szomszéd vasuti állomásra vitette magát. Még egyszer, utoljára megpaskolta parányi kis kacsóival lovait, aztán soha nem látták többet Földváron, — de még a környékén se a szépasszonyt.

. . . Azt mondja a Rápolti temetésén az öreg Koczsa Friccs urnak, . . . komám, ha nem hallgatunk akkor erre a szegény tanár urra, ma is élne bizony; de ha már nem él, bár még legalább egyszer kaphatnánk kéz közé azt a perszónát, . . . tudom nem vinné el többet szárazon még egy ilyen derék férfi-ember vesztét.

Gulyás Károly.

*A SZEZON ELSŐ premierje írásban és képekben látható a *Színházi Élet* új számában, amelynek érdekes és tréfás cikkeit Kosztolányi Dezső, Karinty, Szép Ernő, Szemes Béla, Kálmán Jenő írták. A *Színházi Élet* új számának ára 40 korona. Negyedévi előfizetés 360 korona. Kiadóhivatal Budapest, Erzsébet körút 29.

Lazar Lajos
könyvkereskedése megnyilott.
Feketesas-utca 17. szám.